

A legenda

The Legend

Bodrogi Gyula Angyalföldön látta meg a napvilágot. Mi sem volt természetesebb a számára, mint az, hogy a főiskola elvégzése után, 1958-ban szűkebb pátriája teátrumába, a József Attila Színházba vezessen az útja. Közel negyedszázadon át a társulat vezető művészeként feledhetetlen sikerek kovácsaként lopta be magát a közönség szívébe. Az elmúlt évtizedekben filmek, tévéjátékok, szinkronszerepek sokasága révén óriási szakmai megbecsülésre és országos népszerűsége tett szert. Bodrogi Gyula valóban a magyar színháztörténet élő legendája.

– Lassacskán beindul szezon, de rossz a színházi közérzetem, mert momentán a mi kis világunkban békétlenség uralkodik – mondja a művész. – Attól félek, hogy kettészakad a szakma, és ezt a helyzetet nagyon nehezen viselem. Hosszú pályafutásom alatt többször megtapasztaltam, hogy a kulisszák mögött sokszor vére menő viták zajlanak. Ám ezt az illetékesek soha nem kötötték a közönség orrára, mert tudták, hogy ezeket a dolgokat maguk között kell elintézni. Csak az előadás és a siker tartozik a közönségre! Az elmúlt évtizedekben az országban annyi minden zajlott: háború, az '56-os események, a rendszerváltás. Mindig voltak olyanok, akiknek fájtak bizonyos dolgok, de valahogy megbékéltek velük. Néha a rosszat is el kell követni, ha van valami értelme. Egyébként a békétlenkedésre mindig lehet okot találni. Én sem értesítem azonnal a sajtót, ha reggel összeveszem a párommal, hisz' délutánra úgyis kibékülünk.

■ Véleménye szerint a szakmai viták világ elé vitele elhibázott lépés?

– Mindenképpen, ugyanis nem tehetjük meg, hogy leplezzük saját magunkat! A mi

dolgunk az esténkénti két-három órás varázslat létrehozása. Színész és közönség nélkül nincs színház. Mindkettő elengedhetetlen tényező, hisz' a nézők együtt játszanak velünk. A mi dolgunk az, hogy szórakoztassuk a közönséget, hiszen nemcsak A kaktusz virága, hanem akár még a Hamlet is szórakoztató. Amikor a közönség belép a nézőtérre, akkor mindent el akar hinni, pedig pontosan tudja, hogy nem a valóság, amit a színpadon lát. Nekünk úgy kell mondani a szöveget, hogy a színházban jelen lévő ember minden gondolatot, szót megértsen. Hivatásunkban ez a legszebb! Néha még az a csoda is megtörténik, hogy valaki csak megáll a színpad közepén és teleszalad a nézők szeme könnyel. Varázslatos mesterségünk nimbuszát nem szabad lerombolni.

■ A minap részt vett a József Attila Színház évadnyitó tájékoztatóján.

– A pályám Angyalföldön indult, ahonnan sok-sok munka után megérkeztem a Nemzeti Színházba. Dolgoztam a Vígben, a Tháliában, az Operettnben, a Karinthyban, a nagy szabadtéri játszóhelyeken, sőt: hosszú éveken át a Vidám Színpadnak még az igazgatója is voltam. Játszottam Miskolcon, Veszprémben, Debrecenben, Egerben és még sok-sok más helyszínen. Ám igazán soha nem hagytam el a József Attila Színházat!

■ A tájékoztató keretein belül megható jelenetre került sor: Sztankay István özvegyétől átvehette a férje emlékére általa alapított díjat.

– Pályám során rengeteg megtisztelő kitüntetésben részesültem. Többek között kétszeres Jászai Mari-díjas vagyok, illetve érdemes és kiváló művész titullussal is rendelkezem, megkaptam a Kossuth-díjat, valamint a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét és a középkeresztet egyaránt. Ám vadászként nagyon örültem a Hubertus gyémánt fokozatú díjnak és a Kiváló határőr kitüntetésnek is, melyet a honvédségtől kaptam egy rádiókabaréban nyújtott alakításomért. Nagyon büszke vagyok arra, hogy Bea asszony rám gondolt az Istvánról elnevezett díjjal, melyet keramikusként ő maga tervezett és készített el. A nálam két évvel fiatalabb Sztankayval nagyon szerettem együtt lenni a magánéletben és munka frontján egyaránt.

■ Pályakezdő fiatalként 1963-ban együtt szerepeltek a máig nagyon népszerű Hatyúdal című filmben.

Gyula Bodrogi was born in Angyalföld. After graduating from college in 1958, his trail naturally led him to the theatre of his narrower homeland, the József Attila Theatre. For nearly a quarter of a century, as the company's leading artist, he wormed his way into the hearts of audiences as an architect of unforgettable successes. In recent decades, he has gained tremendous professional esteem and national popularity through a multitude of films, teleplays, and dubbing roles. He is truly a living legend in the history of Hungarian theatre.

– The season is slowly starting, but I experience some discomfort in our little world of theatre, because at the moment unrest is predominant – the artist says. – I am afraid that the profession might split in two, and I am having a hard time with this situation. Over the course of my long career, I have often experienced heated arguments behind the scenes, but the audience hardly ever perceived anything from them, because theatrical people knew they had to arrange such things among themselves. The audience should only see the performance and the success! So much has happened in the country in recent decades: war, the events of '56, the regime change. People were hurt by many things, but mostly reconciled with the circumstances. Even bad things have to be done if they make sense. Otherwise, there is always reason for unrest. I certainly do not notify the press immediately if I quarrel with my partner in the morning, because by the afternoon we will make peace anyway.

■ In your opinion, taking professional debates to the public is a wrong move?

– Absolutely, because we cannot afford to expose ourselves! Our job is to create magic for two to three hours in the evenings. There is no theatre without actors and the audience. Both are essential, because the viewers play with us. Our job is to entertain them, as not only *Cactus Flower*, but even *Hamlet* can be fun. When the audience enters the auditorium, they want to believe everything, even though they know that it is not reality they see on stage. We have to

Sztankay-díj

– A főszerepet az igazi nagy bölénynek számító Páger Antal játszotta, akitől akkoriban mindkettőnknek bőven akadt tanulnivalója. Érdekes, hogy néha a sors olyan történéseket produkál, amely óhatatlanul felidéznek a régi emlékeket. Két utolsó kitüntetésem kapcsán ez most duplán megtörtént. Egyszer csak felhívtak Makóról, hogy a Páger-gyűrűt odaítélő bizottság díjazottként rám gondolt. A minap Páger szülővárosában ünnepélyes keretek közt átvehettem a róla elnevezett gyűrűt. Az elegáns ékszer pontos másolata annak, melyet ő viselt. Sosem hordtam gyűrűt, de ennek a darabnak óriási a szimbolikus jelentősége és a szépsége is megfogott.

■ **Évek óta a Nemzeti Színház tagja. Készül új bemutatóra a Duna-parti teátrumban?**

– Még nem került szóba, de olyan megfoghatatlan, tervezhetetlen, szinte cseppfolyós manapság minden, hogy az évad végéig még bármi megtörténhet. Viszont továbbra is műsoron maradnak azok a darabok, melyben játszom: a Házasság Palermóban, az Isten ostora, a Caligula helytartója és az Ember az örökkévalóságnak.

■ **Ám azt már most pontosan tudja, hogy a József Attila Színházban 2021. március 20-án a maga rendezésében kerül bemutatásra az Egy szoknya, egy nadrág című zenés vígjáték.**

– Soha nem lettem hűtlen az angyalföldi teátrumhoz, mindig vissza-visszajárok a kiindulási oldalra. Esztergályos Cilivel évek óta játszunk a Mici néni két élete című vígjátékot, melyet filmként egykor Kiss Manyi és Páger Antal vitt sikerre. Most szintén egy hajdani mozisiker színpadi változatának a megvalósítását tervezzük. Barabás Pál Harmadszor csengetnek című kisregénye és a legendás film alapján Fényes Szabolcs dalaival egy felhőtlen színházi világot szeretnénk bemutatni. A nevetés iránti olthatatlan vágy mindig ott él az emberekben. Nagyon szeretek vígjátékokban játszani, de nem szeretek hülyéskedni, mert ahogy Karinthy mondja: Humorban nem ismerek tréfát! A színpadon ugyanis nem lehet hülyéskedni, mert a humort csak halál komolyan lehet előadni. Igyekszünk majd, hogy az abszurd helyzetekből és burleszkelemekből építkező bohózatból a nézők igazán „megkapják a magukét”!

Szendi Horváth Éva

recite our lines so that the people present understand every thought and word. This is the beauty of our profession! Another miracle is when an actor merely stands in the middle of the stage and viewers start crying. The nimbus of our magical craft must not be destroyed.

■ **The other day You took part in the season opening press conference of the József Attila Theatre.**

– My career started in Angyalföld, and from there, after a lot of work I arrived at the National Theatre. I have played in Vígszínház (Comedy Theatre), Thália, Operetta, Karinthy, the big outdoor theatres, and in fact, I even directed Vidám Színpad (Merry Stage) for many years. I played in Miskolc, Veszprém, Debrecen, Eger and many other places. But I never really left the József Attila Theatre.

■ **During the conference, a touching scene took place: You received the prize founded in memory of István Sztankay from his widow.**

– I have received many distinguished prizes during my career. Among other things, I am a two-time Mari Jászai Prize winner, and I also have the titles of Worthy and Excellent Artist, I received the Kossuth Prize, as well as the Officer's Cross and the Middle Cross of the Order of Merit of the Republic of Hungary. As a hunter, I was very happy with the Hubertus Diamond Grade Award and the Excellent Border Guard Award I received from the Army for my portrayal in a radio cabaret. I am very proud that Bea, István Sztankay's widow honoured me with the prize named after István, which she, as a ceramicist, had designed and made. I liked being with Sztankay, two years my junior, both in my private life and in work.

■ **As young graduates, You co-starred in 1963 in the hugely popular film Hattyúdal (Swan Song).**

– Antal Páger, a real big bison of the profession, played the main role, and both of us learned a lot from him at the time. Fate pro-

Páger-gyűrű

duces curious events which inevitably evoke old memories. This has happened in the case of my last two awards. I got a call from Makó: the committee nominated me for the Páger Ring Award. I received it in Páger's hometown in a ceremonial setting. The elegant piece of jewellery is an exact replica of what he wore. I have never worn rings, but that piece has immense symbolic significance and beauty.

■ **You have been a member of the National Theatre for many years. Are you preparing for a new performance at the theatre on the Danube bank?**

– It has not been discussed yet, but currently everything is so elusive, unplanned, almost fluid that anything can happen until the end of the season. However, the pieces I play in, *Marriage in Palermo*, *Isten ostora (The Scourge of God)*, *Caligula helytartója (The Governor of Caligula)*, and *A Man for All Seasons* are on the show.

■ **But it is certain that the musical comedy Egy szoknya, egy nadrág (A Skirt and a Pair of Trousers) will be presented on the 20th of March, 2021, at the József Attila Theatre.**

– I have never been unfaithful to the theatre of Angyalföld, I always return to the starting point. Cili Esztergályos and I have been playing the comedy *Mici néni két élete (Aunt Mici's Two Lives)*, Kiss Manyi's and Antal Páger's former hit for years. We are now also planning to realise a stage version of a former cinematic feat, a legendary film based on Pál Barabás's novel *Harmadszor csengetnek (Ringling for the Third Time)*, to present an unclouded theatrical world with the songs of Szabolcs Fényes. People always carry the unquenchable desire for laughter. I really like playing comedies, but I do not like to fool around because, as Karinthy says, I know no joke in humour! You cannot fool around on stage because humour can only be performed in a dead serious way. We are going to try to make viewers really “get theirs” from the farce built from absurd situations and burlesque elements!